

Atezain berria

Cira energiaz betetako 8 urteko neska bat zen. Eskolako patioan lagunekin korrika egitea, salto egitea eta jolastea maite zuen. Baina gehien liluratzen zuena futbola zen. Ez zuen jolastea bakarrik gustuko, baizik eta mugimendu guztiak ere nabaritzen zituen, batez ere atezainenak. Baloia harrapatzeko nola luzatzen ziren eta atea ausardiaz defendatzen zuten ikusteak liluratzen zuen.

Egun batean, eskolako korridoreetan zehar zihoala, horman itsatsita zegoen kartel bat ikusi zuen. Letra handi eta koloretsuetan zioen: “Futbol eskola ostean! Eman izena!”. Ciraren begiek zirraraz distira egiten zuten. Etxera joan zen korrika eta, zirrara bizian, gurasoei esan zien:

—Aita, ama, eman dezaket izena futbolean? Atezain izan nahi dut!

Bere gurasoek, haren erabakiaz harrituta, baiezkoa eman zioten. Horrela hasi zen Ciraren abentura futbolaren munduan.

Entrenamenduaren lehen egunean, entrenatzaileak haurrei galdetu zien zein postutan jokatu nahi zuten. Cirak eskua altxatu eta atezain izan nahi zuela esan zuenean, taldekide batzuek barre egin zuten.

«Atezaina? Baina txikiegia zara!», esan zioten.

Baina Cirak ez zien jaramonik egin. Eskularruak jantzi eta atea defendatzeko ordua iritsi zenean, erabakita zegoela erakutsi zuen. Jaurtiketa altu bat gelditzeko salto egin zuen, lurrean zegoen baloi bat atzemateko salto egin zuen, eta hatz puntekin geldiketa ikusgarria egin zuen. Entrenamendua amaitu zenean, entrenatzailea hurbildu zitzaion eta esan zion:

«Oso ondo, Cira! Atezain postua irabazi duzu».

Cirak gogor lan egin zuen. Egunero entrenatzen zuen bere atzeko patioan, garajea ate gisa erabiliz. Luzatzen zen arinago egoteko, eta anaia zaharragoari eskatzen zion baloiak ostikatzeko, geldiketak hobetzeko. Ostiral arratsaldeak, entrenatzen zituenean, asteko unerik onenak bihurtzen ziren.

Larunbat goiz batean, Ciraren taldeak lagunarteko partida bat jokatu zuen tokiko klubaren aurka. Partida oso bizia izan zen, baina Cirak geldiketa izugarriak egin zituen, eta hainbat alditan salbatu zuen bere taldea. Partida amaitu zenean, tokiko klubaren logotipoa zuen jaka zeraman gizon bat hurbildu zitzaien berari eta bere gurasoei.

—Kaixo, tokiko futbol klubeko entrenatzailea naiz. Cira jokatzen ikusi dut, eta uste dut etorkizun bikaina duela atezain gisa. Gurekin entrenatzera etorri al liteke?

Cira hain zegoen hunkituta, ezen ezin baitzuen hitz egin. Gurasoek pozik onartu zuten, eta klubarekin entrenatzen hasi zen. Entrenamendu saioak zorrotzagoak ziren, baina horrek ez zuen beldurtu. Hobeto kokatzen, jauziak kalkulatzen eta taldekideekin komunikatzen ikasi zuen defentsa antolatzeko.

Denborarekin, bere taldeko jokalari onenetako bat bihurtu zen. Eskualdeko txapelketako finalean, Ciraren taldea gol bateko

abantailarekin zihoan eta segundo gutxi batzuk besterik ez ziren geratzen. Aurkako taldeak jaurtiketa oso indartsua egin zuen atearen izkinarantz. Cirak bere indar guztiekin salto egin zuen eta, geldiketa ikusgarri batekin, gola saihestu zuen. Epaileak txistua jo zuen, eta bere taldeak irabazi zuen berari esker. Pabiloi osoa txalo artean bete zen, eta taldekideek besoetan altxatu zuten.

Orain, 12 urterekin, Cira eskualdeko areto-futboleko atezain onenetakotzat hartzen da. Baina berarentzat, garrantzitsuena ez dira garaikurrak edo tituluak, baizik eta bere atea defendatzearen eta taldekideen irribarreak ikustearen gogobetetasuna. Norbaitek nola lortu duen galdetzen dionean, beti irribarre batekin erantzuten du:

—Ahaleginarekin, grinarekin eta neure burua proban jartzeko beldurrik gabe!

Haurrekin hitz egiteko galderak

Nola uste duzu sentitu zela Cira bere taldekide batzuek atezain izan nahi zuelako barre egin ziotenean? Zer esango zenioke zuk?

Zerk uste duzu lagundu ziola Cirari atezain gisa hobetzen? Zer egin genezakeen gustatzen zaigun zerbaitetan hobetzeko?

Zergatik uste duzu Cirak dioela garrantzitsuena ez direla garaikurrak, baizik eta ondo pasatzea eta bere taldeari laguntzea?

Gustatuko litzaizuke Cirak egin zuen bezalako kirol edo jarduera bat probatzea? Nola egingo zenuke ahalegina gozatzeko?